Yüreklerdeki üç "s"

RAHŞAN APAY **Ermenistan'ın başkenti Erivan'da 14 ve 17 Haziran günleri arasında düzenlenen 2. Uluslararası Çello Festivali'nde verdiği resitalin öncesi ve sonrasında yaşadıklarını anlatıyor.**

rahsanapay@gmail.com

Bir cevapsız çağrı gördü telefonunda... Günlük koşuşturmaların telaşında ya da bir prova sessizliğinde, fark etmemişti telefonun sesini... Geri döndü arayana, az sonra alacağı haberi bilmeden...

Telefonun ucundaki ses, bir teklif iletmekteydi kendisine. Ermenistan'ın başkenti Erivan'da yapılacak 2. Uluslararası Çello Festivali'ne davet ediliyordu, Aram Talalyan ve Arman Padaryan tarafından.

Bir sanatçının, iki ülke adına yapabileceklerinin verdiği duyguyla heyecanlandı. Gözlerini kapayarak, tam bir sene öncesine gitti...

İki ülke arasında dostluk ilişkilerini pekiştirme vazifesi, öncelikli olarak sanatçılara düştüğünden, Boğaziçi ve Komitas yaylı çalgılar dörtlüleriyle, İstanbul-Erivan arasında karşılıklı konserler düzenlenmişti. Organizasyonun mimarlarından, İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası'nın birinci keman üyesi ve Orion Production firmasının sahibi Murat Gürol ve Komitas Dörtlüsü'nün menajeri Arman Padaryan gerçekten çok terlediler, bürokratik engelleri aşabilmek ve organizasyonu layıkıyla gerçekleştirebilmek adına. Çünkü iki halk arasındaki samimi, sıcak dostluk, bürokraside bir türlü kendini göstermeyi başaramıyordu... Öyle ki, geçen sene yaşadıklarımızı anlatmamak imkânsız. Neredeyse trajikomik bir hikâye... Buyurun...

"Bulut zannedilen beyazlık aslında Ağrı'nın zirvesi."

İlk konseri verecek olan Komitas Dörtlüsü'nün, İTÜ'nün Taşkışla binasındaki konserindeyiz. Dörtlümüzün birinci keman üyesi Seda Subaşı, ben ve organizasyonun mimarlarından Murat Gürol, konserin başlamasını bekliyoruz. Salonda az ama anlayan bir izleyici topluluğu var.

Işıklar kararttılıyor ve Haydn'ın "Tarlakuşu" başlıklı dörtlüsünün ilk notaları, sıcak, samimi bir atmosfer içinde başlıyor...

Komitas Dörtlüsü ülkesinde çok ünlü. 1924'te kurulmuş ve devlet himayesine alınmış bir topluluk. O tarihten bu yana daimi olarak yurtiçi ve yurtdışında konserlerini sürdürüyor. Vefat eden üyelerin yerine genç müzisyenler katılıyor.

Önemini belki şöyle daha iyi anlayabilirsiniz. Kendi isimlerini taşıyan bir konser salonları (Komitas Oda Müziği Salonu) ve devletin onlar adına satın aldığı Guarneri yapımı enstrümanları var.

(Ülkemizde ise oda müziğinin önemini kavramış ve maddi anlamda bu riske girme kararlılığını göstermiş bir tek kurum var bildiğiniz gibi, o da Borusan. Vizyon, kararlılık ve inanç, nesilleri daima aydınlık yarınlara taşıyacak olan güçlü rüzgârlardır. Hani derler ya, tek bir kişi çok şeyi değiştirebilir diye. Ahmet Kocabıyık ve ekibi güzel bir örnek ülkemiz adına.)

Sıra geliyor bizim Ermenistan'da vereceğimiz konsere. Boğaziçi Dörtlüsü olarak son provalarımızı yapıyoruz. Her şey yolunda gibi, bazı kişisel sıkıntıların dışında.

Yolculuk günü Komitas Dörtlüsü üyeleri, Arman Padaryan, Murat Gürol ve Boğaziçi Dörtlüsü üyeleri, erken bir saatte havaalanında buluşuyoruz. Komitas Dörtlüsü ülkelerine dönüş, biz de gidiş yolculuğu heyecanı içinde, elimizde bavullar, enstrümanlar, biletler ve pasaportlarla check-in yaptırmayı bekliyoruz.

O esnada Arman Padaryan enstrümanlarımızın fotoğraflarının yanımızda bulunmasının gerekli olduğunu söylüyor, Erivan'dan çıkışta sorun yaşamamak için... Geçmişte Rusya üzerinden pek çok eski enstrümanın ülke dışına çıkarıldığını ve şimdilerde hırsızlığı önlemek adına bu tedbirin alındığını anlatıyor.

Bunun üzerine, hemen alandaki fotoğrafçıya gidip enstrümanlarımızın önden, arkadan ve yandan olmak üzere boy boy fotoğraflarını çektiriyoruz. Herhangi bir sıkıntıyı önlemiş olduğumuzu zannederek, check-in noktasından ayrılıyoruz gönül rahatlığıyla. Derken, hepimizin uçuş kartlarını ve pasaportlarını son kez kontrol eden görevli bana dönüp şöyle diyor: "Elinizdeki yeşil pasaportla uçağa bineceksiniz ama Ermenistan tarafından yazılı davetiniz var mı? Eğer yoksa bu durum orada size sorun çıkarabilir. Çünkü yeşil pasaportu olanları almıyorlar. Sizi uyarmalıyım." İşte bunu der demez bütün neşemiz kaçıyor.

"Davet mektubumuz olmalı. Ancak, yeşil pasaportlu diğer arkadaşım uçağa alındı" diyorum. Görevli endişeyle yüzüme bakarak: "Sanırım atlandı. Diğer arkadaşınızı da uyarmamız lazım. Eğer sınırdan geçemezseniz bir sonraki uçak dört gün sonra" diyor gülerek!

Şaka mı bu? Murat Gürol uçağa binmiş olan Arman Padaryan'ı arıyor hemen. Ah Tanrım, seni seviyorum! Neyse ki telefonunu kapatmamış. Olan biteni anlatıyor. Çünkü gruptan kendisi de dâhil üç

TÜM CD, DVD, KİTAP ALIŞVERİŞLERİNİZ İÇİN MİKROP GRAMOFON'U

kişinin yeşil pasaportu var. Bunun sorun yaratabileceğini aktarıyor. Arman Padaryan, apar topar uçaktan inip yanımıza gelerek, yer hostesleriyle ve ülkesindeki gerekli birimlerle konuşarak sorunu çözüyor. Ya da, biz ve Padaryan öyle zannediyoruz.

Hafif bir iç huzursuzluğuyla da olsa, uçağa biniyoruz. Kalkıştan hemen sonra, havada geçirdiğimiz iki saat boyunca, aramızda çeşitli espriler yapıyoruz. Ya alınmazsak, ya konser ne olacak…

Ve evet, maalesef esprilerimiz gerçeğe dönüşüyor. Uçaktan iner inmez pasaportlarımızla birlikte alıkoyuluyoruz. Murat Gürol, Seda Subaşı ve ben…

Derdimizi çeşitli şekillerde anlatmaya çalışsak da, iki ülke arasındaki bürokratik engeller, bize bir türlü kolaylık sağlamadığı gibi aksine, konseri yapamamak ve alanda dört gün mecburi konaklamak gibi büyük bir sorun olarak karşımıza çıkıyor.

Arman Padaryan ve diğer dörtlü üyeleri o kadar üzülüyorlar ki bu duruma! Oradan oraya koşuşturup bir sürü insanla konuşuyor ama neticede elleri hep boş dönüyorlar. Çünkü sorunları gidermek için sabahın 4'ü pek doğru bir zaman değil!

Öğreniyoruz ki lacivert turist pasaportuyla Ermenistan'a girmek sorun yaratmıyormuş. Tabii kimsenin aklına gelmemiş kimin lacivert, kimin yeşil pasaportunun olduğu. Bu "küçük" detayın bunca büyük tartışmaya yol açabileceği ise hiç hesaplanmamıştı.

O dönemde henüz birkaç aylık hamile olan ikinci kemancımız Ceren (Gürkan) ve viyolacımız Deniz'i (Yücel) şanslı sayıp, lacivert pasaportlarıyla birlikte, dinlenmeleri için otele uğurluyoruz.

Arman Padaryan ve Aram Talalyan (Komitas'ın çellisti) bizimle birlikte alanda kalıyor. Telaş içinde, sebep oldukları bu sıkıntılı durumdan bizi çıkarabilmek için, telefonlar ediyorlar her yere. Ama nafile. O saatte kimse yok telefonun diğer ucunda. Alanda bekletilmeye devam…

Sabahın 5'i oluyor. Yorgunluk, saat farkı, uykusuzluk, endişe hepsi iç içe geçmiş bir halde, Ağrı Dağı'nın o eşsiz manzarasına karşı oturuyoruz. İhtişamı karşısında nutkum tutuluyor ama koltuk tepesinde geçecek dört günü düşündüğüm anda da ter basıyor her yanımı. Bavul yok, enstrüman yok, pasaport yok…

Uykusuzluk galip gelmiş, sinirler yay misali. Bir, üç, derken dört saat geçiyor. Yok gelen giden… Bekliyoruz ne olacağını bilmeden… Ağrı Dağı'nın sonsuzluğunda, zaman da kaybolmuş sanki…

Ve tam sekiz saat sonra, Arman Padaryan'ın o mucize telefonuyla sıçrıyoruz yerimizden! "Tamam, her şey yolunda! Sizi almaya geliyorum." Tanrım gerçek mi bu? Sarılıyoruz birbirimize… Padaryan'la tekrar karşılaştığımızda, upuzun kirpikleri, siyah kocaman gözlerinin içinde kaybolup gitmişti yorgunluktan. Bir an bile uyumadığı belli…

Kurtulmuştuk, kurtarılmıştık. Bizimle aynı endişeleri taşıyan dostlarımızın çabaları işe yaramıştı. Yorgun ve rahatlamış bir şekilde, otelimize doğru yola çıktık.

Türkiye-Ermenistan arasında turist, iş adamı ya da sanatçı olarak yolculuk edilecekse, pasaporttaki renkler mutlaka göz önünde bulundurulup tedbir alınarak yola çıkılmalı. Siz siz olun, bu önemli detayı unutmayın!

Artık ne bir pasaport engeli vardı ne de din, dil, ırk engeli. Sonrasında hep birlikte hem üzüldük hem güldük bu yaşananlara. Kadehlerimizi Türkiye-Ermenistan dostluğu ve sanat adına kaldırdık.

Orada geçirdiğimiz dört olağanüstü gün, konukseverlik, nezaket ve duyarlılıkla örülüydü. Yine böyle gecelerden birinde, davetli olduğumuz Fransız lokantasında şaraplarımızı yudumlarken, Komitas Dörtlüsü'nün değerli çellisti Aram Talalyan, 2009'da yapılacak 2. Uluslararası Çello Festivali'ne katılıp katılamayacağımı sordu.

Bu nazik daveti elbette kabul ettim. Müzik ve sevgi dolu dostlarımı elbette yeniden görmeyi isterdim mutlulukla…

Bir kez daha Erivan

Bir cevapsız çağrı gördü telefonunda… Günlük koşuşturmaların telaşında ya da bir prova sessizliğinde, fark etmemişti telefonun sesini… Geri döndü arayana hemen, az sonra alacağı haberi bilmeden.

Telefonun ucundaki ses, bir teklif iletmekteydi kendisine. Ermenistan'ın başkenti Erivan'da yapılacak 2. Uluslararası Çello Festivali'ne davet ediliyordu, Aram Talalyan ve Arman Padaryan tarafından.

emiclassics.com

EMI CLASSICS

Music From EMI

New Releases

Prokofiev: Piano Concertos 2 & 3

Shostakovich: Cello Concerto No 1

EMI Music Turkey
www.emikent.com.tr
T. (0212) 244 58 44 EMI

Haçaturyan Müzesi'nde sergilenen bestecinin piyanosu.

El yazmaları Müzesi'nden bir köşe.

Bir sanatçının, iki ülke adına yapabileceklerinin verdiği duyguyla heyecanlandı... Güzel ve anlamlı bir resital programı oluşturmalıydı. J.S.Bach'tan başlayıp, Saygun'u yorumlamak, Debussy ile devam edip Ermeni-Türk bestecilerini yan yana seslendirmek, iki ülke adına şık bir seçim olacaktı.

Hemen değerli genç besteci dostlarımdan, Amerika'da (Roma Ödülü sahibi) Kâmran İnce'nin öğrencisi ve aynı zamanda asistanlığını yapmakta olan Armağan Durdağ'ı aradım. Büyük bir heyecanla çello ve piyano için bir eser yazmasını rica ettim kendisinden. Armağan da beni kırmadı ve "Kâtibim Türküsü Üzerine Çeşitlemeler" adlı eserini bana ithafen yazdı. Yine Kâmran İnce'nin eski öğrencilerinden Tolga Zafer Özdemir'le birlikte müthiş bir kontrbasçı, şef ve besteci olan Arda Agoşyan'ı aradım. Arda'cığım hocasına ithaf ettiği "Dua" isimli bestesini verdiği gibi Ermeni müzikleri konusunda da bana çok yardımcı oldu. Tolga Zafer Özdemir de "Selma'nın Güzelliği" ve "Karadeniz" adlı eserlerini gönderdi. Hepsine buradan bir kez daha teşekkür ediyorum.

Bu arada küçük bir parantez... Daha önce hiç çalınmamış, henüz mürekkebi yeni kurumuş veya yıllar yılı karanlığın tozlu raflarında beklemiş eserlere hayat vermek müthiş bir heyecan! Her şey yeni! Öyle ki bestecisi bile hayatta!

Hoş, yaşayan bir besteciyle çalışmanın zorlukları da yok değil. Bazen tek bir glissando için uzun tartışmalar yaşanabiliyor, kayıt tarihi ertelenebiliyor. Çünkü titizler ve eserlerini gelecek kuşaklara, ifade etmek istedikleri biçimde bırakmak istiyorlar. Bu karşılıklı bir işbirliğidir besteci ve yorumcu arasında. Çift çizgi konur ve eser sahneye gelir. Gelir ki, bir diğeri yazılsın, topraklarımızın zengin melodileri duyulsun...

Bu kez, Murat Gürol ve benim yeşil pasaportlarımız için, gerekli önlemler alınmış, olası bir aksiliğe karşı her taraf haberdar edilmişti. Elimizdeki kocaman davet kâğıtlarımızla, her türlü güvenlik sorununa karşı hazırlıklıydık. Hatta çellomun boy boy fotoğrafları bile zarf içinde hazırdı. Bu kez yolculuğumuzu sorunsuz yaptık ve alana indik.

Arman Padaryan'ın upuzun kirpiklerini bir sene sonra, numaralı gözlüklerinin arkasından görebilmiştik bu kez. Sımsıcak bir "merhaba"yla karşıladı bizi. Ve gecenin karanlığında, otelimize doğru hep birlikte yola çıktık.

Ağrı Dağı'nın müthiş manzarasına bayıldığımdan, Ararat (Ermeniler'in Ağrı Dağı'na verdiği isim) ve eski bir kilise manzaralı odanın anahtarını verdiler bana.

Otel odalarını seviyorum. Kısa ama derin dostluklar kuruyorsunuz. Birkaç günlüğüne de olsa, koşulsuzca tüm dünyanızı, ruh halinizi paylaşıyorlar... Endişeleri, gergin bekleyişleri, uykuları, uyuyamamaları, düşünmeleri, sürdinli çalışmaları. Her şeyi...

Yolculuğumuzun ertesi sabahı, öğlen yemeğinden hemen sonra konser salonunda, piyanistim Artur Avanesov ile buluşacağız ilk prova için. Heyecanlıyım. Fakat Arda (Agoşyan) Artur'u facebook sayesinde bulduğundan, biz çoktan tanışmış, konuşmuş ve konser detayları üzerinde anlaşmıştık bile.

Artur dünya şekeri bir insan. Aynı zamanda besteci. Viyolonsel repertuvarına hâkim. Paris Konservatuvarı'nda, Almanya ve İsviçre'de okumuş. Doktorasını 20. yüzyılda Zen müziği üzerine bitirmiş. Yerel ve ulusal bir sanatçı olabilmeyi başarmış.

Rengarenk dolma tabağı

Salonun o bildik, tanıdık kokusunu çekiyorum içime. Debussy'nin Viyolonsel Sonatının melodileri çalınıyor kulağıma. Artur, yukarıda pasajlarına bakıyor belli ki. Sıcak bir tanışmanın ardından provaya başlıyoruz. Müziğe o kadar hâkim ki, hangi tınıyı, hangi rengi çıkarırsam o da peşimden geliyor. Müthiş bir mutluluk... Çok titiz...

Provadan sonra Aram Talalyan ve öğrencileri akşam yemeğine davet ediyorlar bizi. Bahçe içinde sıcacık bir atmosferdeyiz. Dolma yiyeceğiz. Evet, yanlış okumadınız... Kocaman, rengârenk bir dolma tabağı geldi önümüze. Tıpkı bizdeki gibi! Patlıcan, biber, lahana, domates... Ne ararsanız! Sofrada bulunanlar ise en az dolma tabağı kadar renkli. İranlı, Ermeni, Türk, Rus çellistler ve Murat Bey... Hepimiz aynı masada, aynı renkli tabağın etrafında toplanmış, müzikten, büyük sanatçıların hikâyelerinden konuşuyoruz. Dikkatimi çeken şey, Aram Talalyan'ın öğrencileriyle kurduğu sıcak dostluk... Öğrencilerinin her biri kendisine ismiyle hitap ediyor. Onlarla birlikte kadeh kaldırıyor, hayata dair anekdotlar anlatıyor, sonra onlarla aynı sahneyi paylaşıyor Talalyan.

Ertesi gün, Artur'la yaptığımız provadan sonra, Aram Talalyan'ın konser provalarını izledik Murat Bey'le. Talalyan'ın kurduğu çello topluluğunu ve ardından, oda müziğinden öğrencisi olan kemancı partneriyle çaldığı, Kodaly'nin keman ve çello için sonatını dinledik. Hoş bir dinletiydi.

Renkli dolma tabağının etrafında toplanan müzisyenler: Murat Gürol, Aram Talalyan, Aidin Nejat, Artur Avanezov, Rahşan Apay, Levon (soldan sağa).

TÜM CD, DVD, KİTAP ALIŞVERİŞLERİNİZ İÇİN MİKROP GRAMOFON'U

Buradaki mükemmeliyetçilik biraz rafa kalksa, bizde de böyle samimi işler daha fazla ortaya çıkabilir diye düşünüyorum. Öğreticilik, sanki biraz eleştiri mekanizması olarak görülüyor ülkemizde. Daima en iyi bilen, en iyi çalan hoca profili, öğretmenlerin kendileri üzerinde de baskı yaratarak, performans kaygısını daha da tetikliyor.

İnanıyorum ki, sürekli sahnede yer alan bir hoca, öğrencisine sahne gerçeğini, riskleri, ihtimalleri, müziğin büyüsünü ve o büyüyü yakalamak için hangi ruh halini nasıl disipline etmesi gerektiğini rahatça aktaracak, öğrencisinin kendi kanatlarıyla uçuşunu mutlulukla izleyecektir. Bir gün "meslektaşı" olarak...

Konser günü gelip çatıyor

Otel resepsiyonundan her zaman olduğu gibi konferans odalarından birinin müsait olup olmadığını soruyorum çalışabilmek için. Otel görevlisini sessizce izleyerek, çalışacağım odaya doğru ilerliyorum. Uzun koridorlar kapılara bağlanıyor, kapılarsa içimdeki koridorlara... Aynı yalnızlık ve aynı kaygılar, beni bekliyor yine. Değişen yalnızca dekor... Dikkatle çellomu açıyor, metronomumu kuruyorum. Pasajlarıma bakmam lazım ağır, ağır...

Bazen solistliğin şizofrenik bir iş olduğunu düşünüyorum. Büyük yalnızlıklar, büyük kalabalıklar...

Kulisten, bir adım ötedeki kalabalığa doğru ilerlerken, sahnede kalabalığın arasından kendinize kuytu bir köşe yaratmaya çalışıyorsunuz. Ne ironik bir çelişkidir Tanrım! Yalnızlık, içinde kalabalığı barındırıyor, kalabalıksa yalnızlığı... Yalnız geçen saatlerin ürünü paylaşılıyor, kalabalıklarla...

Saat 5'te provamız var Artur'la. Kıyafetlerimi giymiş bir halde taksiye biniyoruz Murat Bey'le. Murat Bey, son derece sakin ve her an destek veren bir menajer. Sanatçısının neye ihtiyacı olduğunu bilen, sabırlı ve duyarlı bir insan... Yaşanan krizleri sakince atlatıyoruz.

Konser salonunun kapısındayız. Taksiden inerek, çellomu almak için arka koltuğa doğru eğiliyorum. Fakat o da ne? Taksici, Murat Bey'den parasını alır almaz yürümeye başlamasın mı? Beni fark etmemiş! Bacaklarım dışarıda, ellerim çellomun üzerinde hareket ediyoruz! Avazımız çıktığı kadar bağırmaya başlıyoruz. Sesimizi duyan taksici ani bir frenle duruyor. Duruyor ama çellomu aldıktan ve kapıyı kapattıktan sonra bu kez eteğimin lastiğin altına girdiğini acı bir şekilde fark ediyorum...

Bu bir kâbus mu Allah aşkına? Sadece aktarma işlevi olan bir taksinin kaderim olacağına inanmak istemiyorum. Ve sözü üç noktaya bırakıyorum...

Seslere daha duyarlı olduğunu anladığımız taksi şoförümüzü bu kez çığlıklarla durdurabilmeyi başarıyoruz!

emiclassics.com
virginclassics.com

Music From EMI
VIRGIN & EMI Classics

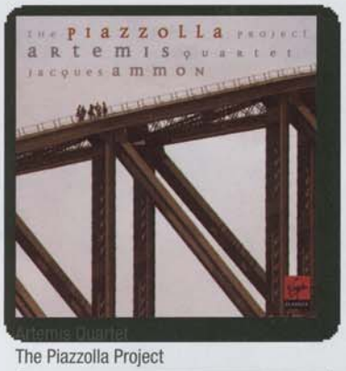

Artemis Quartet
The Piazzolla Project

Alison Balsom & Quentin Thomas
Music For Trumpet & Organ Recital

EMI Music Turkey
www.emikent.com.tr
T. (0212) 244 58 44 EMI

Aram Talalyan (Komitas Kuartet'in çellisti) konser sonrasında Rahşan Apay ve Murat Gürol ile birlikte.

Murat Gürol, Rahşan Apay, Artur Avanezov ve Arman Padaryan.

Neyse bir şey yok, sadece eteğimin ucunda beş şeritli lastik izi duruyor. Eh ne yapalım, o beş şeritli yolda benim de izim çıkabilirdi diye avunuyorum!

Yaşadığımız bu telaşı sükûnete bırakabilmek için konser salonuna doğru ilerliyoruz. Kapıdan içeri girer girmez o tanıdık, bildik huzurlu ve sanat dolu atmosfer yine sarıp sarmalıyor. Sakinleşebilmek için salonun kollarına bırakıyorum kendimi.

Artur'la yaptığımız kısa ses provasından sonra konser saatini beklemeye koyuluyoruz.

Seyirciler geldi. En ön sıralarda Aram Talalyan'ın neredeyse bütün çello sınıfı oturuyor... Sımsıcak bir atmosfer... Kuliste espriler yapıp duruyoruz

Artur'la. Eteğime bakıp bakıp gülüyoruz.

Az sonra çok şık, tuvaletli bir hanım, elinde bazı kâğıtlar olduğu halde, merdivenlerde gözüküyor. Bol şans dileyerek sahneye çıkıyor ve konserin içeriğini, biyografilerimizi, programı tek tek anons etmeye başlıyor.

Sonunda sahneye doğru ilk adımlarımı atıyorum. Ve işte o an... Seyirciyle temas ettiğiniz ilk "o" an...

Yaptığınız işten emin, tereddüde mahal bırakmayan ilk saniyeler...

Ve Adnan Saygun'un solo çello için yazmış olduğu Op.31 Partita'nın ilk notalarıyla birlikte, müziğin masalsı anlatımının içinde kaybolup giden ben...

Süresi herkese göre değişmekle birlikte, ilk birkaç dakika, konserin nasıl olacağının ön habercisi gibidir... Güzel duygular paylaşıldı hep birlikte. Paylaşıldıkça büyüdü, büyüdükçe kocaman oldu, kalpler açıldı. J.S.Bach'tan Debussy'e, Durdağ'dan Aslamazyan'a, Özdemir'den Agoşyan'a bir müzik yolculuğu yaptık hep birlikte. Batı'dan Doğu'ya doğru...

Artur'un müzikalitesi, kişilikli ve derin anlatımı, zaman zaman coşkulu, zaman zaman dingin renk arayışları, her eserde değişik bir ruh ve karakter ortaya çıkardı. Debussy'nin içindeki pastel renkleri arayışı, Bach'ın dantel gibi işlenmiş dokusuna sadık kalma isteği, Ermeni müziğine hâkimiyeti ve Türk bestecilere yatkınlığı, sahne hâkimiyeti, anlık yaratıcılığı konserimizi farklı bir çizgiye taşıdı.

Defalarca sahneye çağrıldık. Babacanyan'dan ve Güvençer'den (Bana ithafen yazdığı "Oyuncak Hanım Şarkısı") bis'ler çaldık.

Güzel bir konser olarak anılarımızda kalacak dakikalar yaşadık. Müzikle, sanatla yıkandık ve bir kez daha sınırların gereksizliğini duyumsadık...

Konserden sonra, gelenek olduğu üzere, kutlama yemeği için, hep birlikte salondan ayrıldık. Sohbet ve kahkahalarla dolu geçen güzel bir geceyi, epeyi geç saatlerde noktaladık.

Erivan turu atıyoruz

Ertesi gün, uçağımız çok geç bir saatte kalkacağından, etrafı gezecek vaktimiz vardı. Artur, Murat Bey, ben ve İranlı çellist dostumuz Aidin ile birlikte önce El Yazmaları Müzesi'ne gittik. Aidin'in yanımızda olması büyük şanstı çünkü Pers döneminden kalma el yazmaları ağırlıktaydı. Aidin hepsini tek tek anlattı. İlk nota yazımı, büyük tapınağın inşası, el yazımı Kur'an'lar, dünya haritası gibi eski zamanlardan kalmış pek çok materyal vardı içeride. Hepsine dikkatle bakıp bilgilerle doldurduk içimizi...

Ardından Haçaturyan Müzesi'ne gittik. Çeşitli konser afişleri, plakları, giysileri, dünya üzerinde çıktığı gezilere dair kare kare anıları, yatağı, özel eşyaları ve çellosuyla çekilmiş fotoğrafları... Güzeldi, hem de çok güzeldi... Bir bestecinin dünyasına girebilme ve onu anlayabilme çabası, yorumsal incelikleri de beraberinde getiriyor ne mutlu ki...

Uzun gezimizin ardından soluklanmak üzere, Artur Avanezov, Aidin Nejat, Murat Gürol, ben ve Arman Padaryan, hep birlikte festivale sponsor olan lokantaya doğru gidiyoruz. Yanlış okumadınız evet, sponsor olan lokantaya...

Şehrin hatırı sayılır lokantalarından biri festivale sponsor olmuş. Üstelik fiks menü filan da değil. Hangi şarabı, hangi yemeği isterseniz yiyebiliyor, içebiliyorsunuz... Ne hoş bir fikir!

Tam ortada kuyruklu bir piyano duruyor. Gelen turistler, neşe içinde çalıp söylüyorlar. Sıcacık, sanat dolu bir mekân. Şehirdeki konser afişleri duvarlara asılmış, broşürler her yerde...

Karnımızı ve gönlümüzü doyurduktan sonra, Artur'la birlikte kahvelerimizi içmek üzere, Cumhuriyet Meydanı'ndaki Marriott Oteli'nin bahçesine gitmeye karar veriyoruz. Daha doğrusu ben çok istiyorum çünkü o güzelim Cumhuriyet Meydanı'nı, Marriott Oteli'nin bahçesinden seyretmenin eşsiz keyfini yaşamak istiyorum. Pembe granit taşlardan yapılmış binaların arasından, meydana doğru ilerliyoruz. Modern ve çok büyük bir kilise göze çarpıyor hemen. Ama ne yalan söyleyeyim, eskinin ruhunu taşıyabilir mi hiç?

TÜM CD, DVD, KİTAP ALIŞVERİŞLERİNİZ İÇİN MİKROP GRAMOFON'U

Gözleriniz ilk şaşkınlıktan sonra, kolayca ayrılıveriyor kilise duvarlarından...

Sonunda geliyoruz Marriott'un o kendine has şıklığına. Kahvelerimizi söylüyoruz. Kim yaptıysa bu oteli, harika bir iş yapmış diyorum Artur'a. Biraz geleni geçeni, biraz hanımların şıklık yarışlarını, biraz da meydandaki hareketliliği izleyerek, şehrin en güzel otelindeki kahve ritüelini de böylelikle tamamlıyoruz Artur'la.

Otelimize doğru dönerken, Opera binasına da uğruyoruz. Kocaman, eski tarzda yapılmış bir opera evi burası. Oldukça heybetli görünüyor. Fakat kapalı, giremiyoruz.

Müzik çok önemli bir sanat dalı olarak görülüyor Ermenistan'da. Ülkede bestecilere verilen destek ve önem çok farklı düzeyde. Besteciler binası var, iç sokaklarda... Yeni müzikler korkmadan çalınıyor her yerde. Pek çok festival ve konser düzenleniyor her yıl. Rus ve Fransız etkisinde kaldıkları çok açık. Yaylı sazlarda ise Rus hâkimiyeti daha fazla.

Konser salonuna, Aram Talalyan ile buluşmak üzere gittiğimizde öğrencileriyle ders yapıyordu. Bir ara köşede duran pikolo çello ile Bach'ın Altıncı Süitinden prelüdü çaldı. Minik, pik'siz bir çelloydu bu... Altı telliydi. Çalmayı denedim. Ama teller farklı akortta olduğundan alışmak gerekiyordu. Yine de keyifliydi. Eski devirlere gitmiş gibi hissediyordunuz kendinizi, çıkan otantik ses nedeniyle.

Cumhuriyet Meydanı'ndaki Marriott Oteli'nde Artur Avanezov ile birlikte soğuk kahvelerimizi içiyoruz.

Aram Talalyan ve öğrencilerine yüksek konukseverlikleri, nezaketleri için çok teşekkür edip yeniden görüşmek dileğiyle vedalaştık.

Gözlerimi Ağrı Dağı'na çevirdim... Tepedeki bulutların, Ağrı'nın zirvesi olduğunu anladığımda, nutkum tutuldu birden... Hep orada olmuş ve hep orada olacak olan, ihtişamlı bir zamansızlık abidesi gibiydi Ağrı...

Arman Padaryan yorgundu... İkiz bebekleri olmuş, daha yeni... Meğer uzun kirpiklerini gözlüklerinin arkasına saklamasının nedeni, bebeklerinden kalan yorgunluklarmış... Havaalanına götürmek üzere geldi, yorgun ve telaşlı...

Büyük zorluklarla gerçekleştirdikleri festivalin de sonuna gelmişlerdi artık. Belki bir ya da iki çellist daha gelecekti. Ülkeleri adına, sanat adına, insan yetiştirme adına uğraş verdikleri Erivan'da çalışan pek çok insan profilinden biriydi Arman Padaryan ve Aram Talalyan.

Biraz sigara, biraz kahve ya da bir bira molası... Sonra, başlayacak bir diğer prova... Konserler, organizasyonlar, öğrenciler...

Dönüş yolunda hoş bir tesadüf

Sanatla dopdolu geçen bu birkaç gün içinde bir başka hoş ve ilginç olay yaşadık. İstanbul'a dönerken uçakta Marriott Oteli'nin sahibiyle yan yana yolculuk yaptık. İlginç ve hoş bir tesadüftü. Çünkü giderken de aynı koltuklarda yan yana yolculuk ettiğimizi fark ettik. O zaman herhangi bir diyalog geçmemişti tabii aramızda. Üçümüz de güldük bu hoş tesadüfe.

Ben daha da güldüm çünkü birkaç saat önce Artur'la kahvelerimizi yudumlarken otelin sahibi yani bu beyefendi hakkında konuşmuştuk. Bazen ne kadar uzaklarda arıyoruz her şeyi, öyle değil mi?

Kitap tadında bir sohbet başladı aramızda. İstanbul'da başlayıp Amerika'ya uzanan bir başarı öyküsü... İflaslar, hırslanmalar, verilen sözler ve asıl önemlisi hep güleryüzle gelişen ve pekişen pozitif bir hayat kurgusu... Her anı dolu, her anı yaratım içinde ve yüreği sevgiyle...

Uçaktaki iki saati gözlerimden yaşlar süzülerek geçirdim. Ne güzel hayat dersleri vardı içinde... Kurulacak dostluklara, iş yaşamındaki entrikalara, aileye verilen değere, paylaşımlara, hayattaki önem sıralamalarına dair anlattığı hikâyeleri, hiç unutmamacasına kulağıma küpe, yüreğime not ettim...

Bu başarılı iş adamının hikâyesini de, eğer isterseniz daha sonra paylaşırız...

Sanat ve sevgi dolu geçen birkaç kısacık güne ne kadar da güzel paylaşımlar sığdı...

İnsan denen varlık, özünde tüm sınırlardan uzak, sevgi dolu bir varlık. Ve nedense, yine aynı varlık örüyor bu anlamsız duvarları... Sınıf farkı, din farkı, dil farkı... Ne için? Daha fazla güç, para ve statü adına! En büyük güç kaynağı, sınıfsal farklılıkların yaratılmasıyla meydana getirilmiyor mu zaten?

İki ülke arasında yıllardır süregelen gerginliklerin, uzlaşamamaların, havaalanlarında sekiz saat beklemelerin boşa olduğunu, o ülkenin insanlarına "değince" daha iyi anlıyorsunuz. Sevgisizlik, düşmanlık, insanın doğasına ne kadar da aykırı yapılanmalar...

Aslolan her zaman sevgi, saygı ve sanat'tır kanımca... Yani yüreklerdeki üç "s"...

Bu güzel ülkenin olağanüstü misafirperver insanlarına ve Murat Gürol'a sonsuz teşekkür ediyorum. Yaşamlarına, bakış açılarına, sanatlarına, kültürlerine, kalplerine bire bir değme ve müziğimizi buluşturma fırsatını yarattıkları için...

Bir cevapsız çağrı gördü telefonunda... Günlük koşuşturmaların telaşında ya da bir prova sessizliğinde fark etmemişti telefonun sesini... Geri döndü arayana hemen, az sonra alacağı haberi bilmeden...

Telefonun ucundaki ses bir teklif iletmekteydi kendisine...

Gülümsedi...

Dünyanın başka bir yerinde, bir o kadar uzak, ama bir o kadar yakın, kuracağı güzel dostlukların, sanatın, müziğin ve duygu dolu zamanların daima var olduğunu ve olacağını bilerek, gülümsedi...

Sevgiyle, sanatla ve saygıyla... A

ARAYIN, ARADIĞINIZI BULALIM. 0216 545 03 86 - 0532 343 93 28 info@mikropgramofon.com